

ภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษ

THE INTERFERENCE OF THAI ACCENT IN ENGLISH VOWELS PRONUNCIATION

สิริวรรณพิชา ธนจิราวัฒน์¹, รุ่งฤดี นาอ่อน, เครือหวาย พรหมมา

Zirivarnphicha¹, Rungrudee Na-on, Kruewai Promma

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Rattakosin

Email: zirivarnphicha.tha@rmutr.ac.th¹

Received 2 February 2022; Revised 11 March 2022; Accepted 30 May 2022.

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาลักษณะของเสียงสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทย 2) เปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทย และ 3) วิเคราะห์หาภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในเสียงสระภาษาอังกฤษ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยได้ศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีการเปรียบเทียบและกลศาสตร์เป็นกรอบการวิจัย กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บอกภาษาที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และพูดหรือเรียนภาษาอังกฤษเป็นที่สอง จำนวน 20 คน ใช้วิธีคัดเลือกแบบการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่รายการคำศัพท์ จำนวน 20 คำ วิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม PRAAT

ผลการวิจัยพบว่า

1. ลักษณะของเสียงสระในภาษาไทยในการออกเสียงสระเดี่ยวและสระประสมภาษาอังกฤษ
2. การเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์โดยใช้ค่าความถี่ฟอร์แมนที่ 1 และ 2 ของเสียงสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทยกับภาษาอังกฤษมาตรฐาน พบว่า เสียงสระส่วนใหญ่จะออกเสียงค่าความถี่ฟอร์แมนไปในทิศทางเดียวกันกับภาษาอังกฤษมาตรฐาน ยกเว้นสระบางเสียงที่แสดงถึงการใช้ลักษณะการแทรกแซงของเสียงสระในภาษาไทยมาแทนที่เสียงสระภาษาอังกฤษ
3. ภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในเสียงสระภาษาอังกฤษ พบว่ามี 4 ประการ คือ 1) การออกเสียงโดยใช้ลักษณะเกร็งเสียงในภาษาไทย 2) การขาดการลดความเป็นเสียงสระ 3) การออกเสียงสระเดี่ยวแทนเสียงสระประสม และ 4) การเลือกออกเสียงสระที่มีความคล้ายคลึงในภาษาแม่มาแทนที่

องค์ความรู้จากการวิจัยนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้และพัฒนาทางด้านการศึกษาในการเรียนการสอนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับชาวไทย และเป็นความรู้พื้นฐานสำหรับนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่เกิดจากภาวะแทรกซ้อนของภาษาแม่ของคนไทยให้ดีขึ้นและมีประสิทธิภาพเหมือนกับเจ้าของภาษา

คำสำคัญ: ภาวะแทรกซ้อน, เสียงสระ, สำเนียงไทย, การออกเสียงภาษาอังกฤษ, ภาษาอังกฤษ

Abstract

This research aimed to 1) study the characteristics of English vowels spoken by Thai people, 2) compare the phonetics characteristics of English vowels spoken by Thai people, and 3) analyze the interference of the Thai accent in English vowels. This study employed a

quantitative research methodology according to the concept of contrastive and acoustic analysis as a research framework. The 20 informants divided by educational level and gender were Native speakers who speak Thai as their mother tongue and speak or study English as their second language. Purposive sampling was used, and the research instrument was 20 vocabulary words. The data were analyzed with the PRAAT program.

The results of this study were found that:

1. Some characteristics of Thai vowels occurred in monophthongs and diphthongs of English pronunciation.
2. Acoustic characteristics comparison by analyzing the 1st and 2nd formant frequencies of English vowels spoken by Thais with Standard Southern British English found that most of the vowel sounds were pronounced in the same direction except for some English vowel sounds that were replaced by the interference of vowel sounds in Thai.
3. There were four interferences of the Thai accent in English vowel pronunciations: 1) highlighting tense vowels, 2) lack of reduced vowels, 3) monophthongization, and 4) selecting vowels that are similar to their mother tongue to replace them.

The knowledge from this research can be applied and developed in education, especially in teaching and learning about English pronunciation for Thai people. Moreover, it can be the basic knowledge for solving the problems of English vowel pronunciation caused by the interference of their mother tongue are better and more effectively pronounced as a native speaker

Keywords: Interference, Vowel, Thai Accent, English Pronunciation, English

บทนำ

ภาษาอังกฤษ นอกจากได้ชื่อว่าเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับประเทศไทยแล้ว ยังเป็นภาษาสากลที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่างๆ (Mejang et.al, 2011; Dolati and Mikaili, 2011) ทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และเข้าใจวิถีทัศน์ของชาติอื่นๆ (Charttrakul, 2008; Manivannan, 2006) ดังนั้นการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมนานาประเทศจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาศักยภาพของประชากรให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ (Wannapok, 2004) แต่จากการวิจัยในเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลายๆงานพบว่า ผู้เรียนต่างมีปัญหาในส่วนของการฟังและการพูดซึ่งต่างก็มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับ “การออกเสียง” และยิ่งการออกเสียงมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาในการสื่อสารของมนุษย์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจะต้องมีความเข้าใจในระบบเสียงของภาษาผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองส่วนใหญ่ตระหนักว่า ปัญหาที่สำคัญในการพูดภาษาอังกฤษสืบเนื่องมาจากการออกเสียงซึ่งถือเป็นสาเหตุที่สำคัญของปัญหาในการสื่อสารที่เกิดขึ้น (Derwing & Rossiter, 2002 อ้างถึงใน Binturki T.A. 2008) การออกเสียงที่ถูกต้องจึงทำให้มั่นใจได้ว่าสารที่ส่งออกไปมีประสิทธิภาพ

การออกเสียงที่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์หรือคล้ายคลึงกับการออกเสียงของเจ้าของภาษาถือว่าเป็นเป้าหมายที่สำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง การออกเสียงเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้

เพราะหากผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ก็จะทำให้การเรียนรู้และการติดต่อสื่อสารพบปัญหาและอุปสรรคมากมายดังที่Hewings (2004) ได้ให้ความเห็นว่าการออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญต่อการพูดและการฟังในการสื่อสาร ผู้พูดจำเป็นต้องออกเสียงให้ชัดเจนและถูกต้อง ผู้ฟังจะต้องสามารถวิเคราะห์คำพูดที่ได้ยินตามหน่วยเสียงในระบบเสียงเพื่อตีความตามความหมายได้อย่างถูกต้อง การออกเสียงที่คลาดเคลื่อนหรือมีสำเนียงต่างประเทศซึ่งต่างจากการออกเสียงของเจ้าของภาษาอาจจะทำให้เกิดผลในแง่ลบ นั่นคืออาจทำให้ผู้ฟังสับสนเรื่องความหมายของคำพูด หรืออาจทำให้ผู้ฟังประเมินผู้พูดไปในทางไม่ดีและอาจเกิดทัศนคติเชิงลบต่อผู้พูดได้ (Lambert et al., 1960; Giles, 1970.) ดังนั้นการออกเสียงภาษาที่สองจึงได้รับความสนใจจากนักภาษาศาสตร์ โดยเฉพาะการศึกษาการรับภาษาที่สองเนื่องจากการศึกษาที่เกี่ยวกับการออกเสียงภาษาต่างประเทศไม่เพียงแต่มีส่วนช่วยเรื่องการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ (Cenoz, 2001) แต่ยังสามารถช่วยทดสอบหรือพิสูจน์ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับทฤษฎีการรับภาษาที่มีการถกเถียงกันดังที่ Thompson (1991) เคยเสนอไว้ (Piske et al., 2001) และการที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น โดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ (L1 interference) ซึ่งเกิดขึ้นในกรณีที่เสียงบางเสียงในภาษาที่สอง (L2) เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ (L1) ผู้พูดจึงมีแนวโน้มที่จะใช้เสียงในภาษาแม่ที่คล้ายคลึงกันในการออกเสียงเหล่านั้น สำหรับคนไทยนั้นอิทธิพลที่แทรกแซงในที่นี้คือภาษาไทยที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้องโดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทนการออกเสียงในภาษาอังกฤษในแทบทุกกรณี (Jotikasthira, 1994)

ที่ผ่านมามีงานวิจัยที่ศึกษาการออกเสียงภาษาที่สองเป็นจำนวนมาก เช่นงานวิจัยของ Flege (1987) Flege, Munro & Skelton (1992) Chen et al., (2001) และ Takeki (2011) เป็นต้น เพราะการศึกษาเหล่านี้เป็นประโยชน์ทั้งทางทฤษฎีและประยุกต์ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา งานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาทางกลศาสตร์ซึ่งเป็นแนววิวัตติวิสัย ที่สามารถบ่งบอกความแตกต่างของการออกเสียงภาษาระหว่างเจ้าของภาษาและผู้เรียนด้วยการวิเคราะห์และตีความค่าทางกลศาสตร์ที่ปรากฏอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นจากภาวะแทรกซ้อนของเสียงภาษาไทย (L1) ในภาษาอังกฤษ (L2) นั้นสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในการออกเสียงพยัญชนะและการออกเสียงสระ ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่าการศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับภาวะแทรกซ้อนของเสียงภาษาไทยในการออกเสียงภาษาอังกฤษ (Sa-e-dee, 2020; Suntornsawet, 2019; Noobutra, 2019; Babkina, 2018; Prahartiwi, 2017; Nakin & Inpin, 2017; Soontornwipat & Boonchuay, 2016) ขณะที่ปัญหาการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่เกิดจากภาวะแทรกซ้อนของเสียงภาษาไทยในการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น พบว่างานของ Suntornsawet (2019) ได้ศึกษาลักษณะทางเสียงที่เป็นปัญหาของการออกเสียงภาษาอังกฤษสำเนียงต่างประเทศที่เป็นปัญหาต่อความเข้าใจตามหลักการออกเสียง EIL ของไทย พบว่าผลการวิจัยลักษณะของเสียงสระในภาษาอังกฤษจะพบในตำแหน่งพยางค์ที่ไม่เน้นจะออกเสียงเป็นเสียง/ə/ (schwa) นั้นสำหรับผู้พูดภาษาแม่ภาษาไทยจะออกเสียงเหล่านั้นโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเสียง และเสียงสระประสมสองเสียงในภาษาอังกฤษที่มีลักษณะเสียงประสมหรือที่เรียกว่าสระร่อนหรือเลื่อน (glides) ออกเสียงเป็นเสียงสระเดี่ยว และงานวิจัยของถิรวัฒน์ (Tanthanis, 2012) เป็นการศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยัญชนะท้ายมาก กว่าตำแหน่งพยัญชนะต้นโดยมีปัญหาในการออกเสียงกักเสียดแทรกมากที่สุด และมีปัญหาการออกเสียงสระเดี่ยวมากกว่าสระประสม

ข้างต้นสรุปได้ว่าปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เกิดจากผู้พูดคนไทย เกิดขึ้นได้ทั้งในส่วน of เสียงพยัญชนะและเสียงสระ ซึ่งส่วนของเสียงพยัญชนะนั้นมีผู้ศึกษาค้นคว้ากันมากแต่สำหรับปัญหาในเรื่องการออก

เสียงสระนั้นกลับพบเพียง 2 งานวิจัย (Suntornsawet, 2019; Tanthanis, 2012) เสียงสระเป็นปัญหาหนึ่งของการออกเสียงไม่ชัดเจนและถูกต้อง ผู้พูดจึงมีแนวโน้มที่จะใช้เสียงในภาษาแม่ที่คล้ายคลึงกันในการออกเสียงเหล่านั้นการแทรกแซงของภาษาแม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาในระดับเสียงมากกว่าระดับคำหรือระดับประโยค ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้องโดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทนการออกเสียงในภาษาอังกฤษ (Plailek, 2011) ประกอบกับงานวิจัยที่วิเคราะห์ลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงสระภาษาอังกฤษที่ออกเสียงโดยผู้พูดชาวไทยมีจำนวนค่อนข้างน้อย ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาภาวะแทรกซ้อนของเสียงสระจากสำเนียงไทยในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งเสียงสระนั้นเป็นหนึ่งในปัญหาที่ต้องการทราบว่าอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ (L1) คือภาษาไทยมาตรฐาน ต่อการออกเสียงภาษาที่สอง (L2) คือภาษาอังกฤษอย่างไร ซึ่งการศึกษาก่อนหน้าจะเป็นการศึกษาวิเคราะห์ด้วยการฟังและการใช้แบบสอบถาม ยังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยชาวไทยด้วยวิธีการทางกลศาสตร์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิจัยลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงสระภาษาอังกฤษสำเนียงไทยเพื่อเป็นแนวทางในการทราบปัญหาและวิเคราะห์สาเหตุของการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่เกิดจากภาวะแทรกซ้อนของภาษาไทย และเป็นความรู้พื้นฐานสำหรับนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่ออกเสียงไม่ชัดอันเกิดจากภาวะแทรกซ้อนของภาษาแม่ของคนไทยให้ดีขึ้นและมีประสิทธิภาพเหมือนกับเจ้าของภาษา

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาลักษณะของเสียงสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทย
- 2) เพื่อเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทย
- 3) เพื่อวิเคราะห์ภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในเสียงสระภาษาอังกฤษ

การทบทวนวรรณกรรม

ระบบเสียงสระในภาษาไทย หน่วยเสียงสระในภาษาไทย มีสระเสียงเดี่ยว (monophthong) ทั้งหมด 18 เสียง โดยแบ่งออกเป็นสระเสียงสั้น 9 เสียงและสระเสียงยาว 9 เสียง และสระประสม (diphthongs) 3 เสียง คือ /i, i:, e, e:, æ (ɛ), æ: (ɛ:), u (i), u: (i:), ɔ (ɹ), ɔ: (ɹ:), a, a:, ɔ, u:, o, o:, ɔ, ɔ:, ia, ua (ia), ua/ (Naksakul, 2001; Burusphat, Deephadung & Khamhram, 1992)

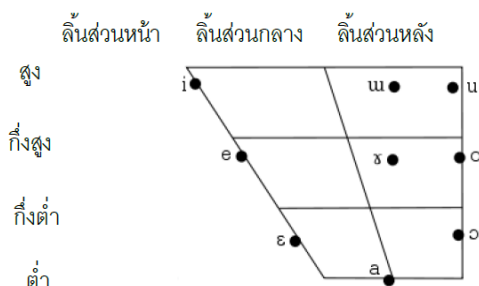
ระบบเสียงสระในภาษาอังกฤษ หน่วยเสียงสระภาษาอังกฤษ สำเนียงอังกฤษมาตรฐาน ประกอบไปด้วยเสียงสระเดี่ยวจำนวน 11 เสียงและสระประสมจำนวน 8 เสียงดังนี้ /i:/ /ɪ/ /e/ /æ/ /ɒ/ /ɑ:/ /u:/ /ʊ/ /ɔ:/ /ɔ:/ /ɪə/ /eə/ /ʊə/ และเสียงที่เกิดที่พยางค์ไม่เน้น คือ เสียง schwa /ə/ ซึ่งเกิดจากเกณฑ์การจำแนกเสียงสระตามความสัมพันธ์ระหว่างลิ้นกับเพดานปากตามแนวนอนและแนวตั้ง ตามลักษณะของริมฝีปาก และตามการเกร็งของกล้ามเนื้อบริเวณลิ้น ปาก และใบหน้า (Jotikasthira, 1994)

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเสียงสระภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ (อ้างอิงสำเนียงอังกฤษมาตรฐาน) พบว่ามีลักษณะที่เหมือนกัน คือ การแบ่งเสียงสระออกเป็นกลุ่มตามระดับความสูง-ต่ำของลิ้นหรือตามเคลื่อนที่ไปหน้า-หลังของลิ้น และตามลักษณะของริมฝีปาก ส่วนลักษณะที่แตกต่างเกิดจากการเกร็งของกล้ามเนื้อบริเวณลิ้น ปาก และใบหน้า พบว่าสระภาษาไทยทุกเสียงเป็นเสียงเกร็งและแบ่งเป็นเสียงสระสั้น-ยาว ในขณะที่เสียงสระภาษาอังกฤษแบ่งเป็นเสียงสระเกร็ง (เสียงยาว) และสระคลาย (เสียงสั้น)

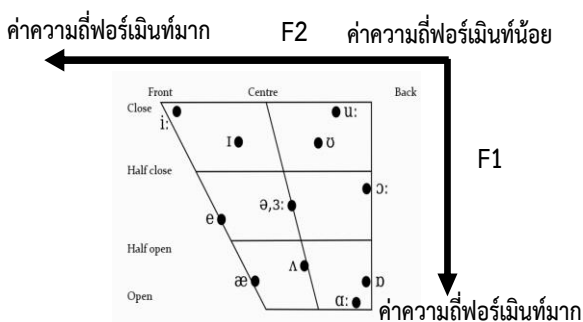
จากการเปรียบเทียบเสียงสระทั้ง 2 พบว่ามีหลายเสียงที่มีความคล้ายคลึงกัน เช่น /i/-/ɪ/, /i:/-/i:/, /e/-/e/, /æ/ หรือ /ɛ/-/æ/, /ə:/ หรือ /ɜ:/-/ɜ:/, /ʊ/-/ʊ/, /u:/-/u:/ เป็นต้น เนื่องจากเสียงสระบางคู่อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน นอกจากจะมีเสียงที่คล้ายคลึงกันแล้วยังมีลักษณะเสียงสั้น-ยาวคล้ายคลึงกันอีกด้วย ซึ่งความคล้ายคลึงเหล่านี้อาจก่อให้เกิดความสับสนของผู้พูดชาวไทยในการออกเสียง และทำให้คนไทยออกเสียงสระภาษาอังกฤษด้วยการใช้ลักษณะการออกเสียงสระภาษาไทยแทน

ความถี่ฟอร์แมนซ์ของเสียง (formant frequencies) ความถี่ฟอร์แมนซ์ของเสียง เป็นคุณสมบัติที่ใช้บอกเอกลักษณ์ของเสียงพยัญชนะและสระต่างๆตามฐานกรณ์ที่เกิด (Tumtavitikul, 1997) และ Jitwiriyantont (2019) ได้กล่าวถึงค่าความถี่ฟอร์แมนซ์ (formant frequency) ในการศึกษาการแปรของสระในพื้นที่สระ (vowel space) ซึ่งนักภาษาศาสตร์จะศึกษาวิเคราะห์ค่าความถี่ฟอร์แมนซ์ที่ 1 (F1) และค่าความถี่ฟอร์แมนซ์ที่ 2 (F2) โดยค่า F1 บ่งชี้ความสูงต่ำของลิ้นซึ่งแปรผกผันกัน กล่าวคือ สระสูงมีค่าความถี่ฟอร์แมนซ์ต่ำกว่าสระต่ำ ส่วนค่า F2 บ่งชี้ตำแหน่งหน้าหลังของลิ้นโดยแปรตามกัน กล่าวคือสระหน้ามีค่า F2 สูงกว่าสระหลัง ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 1 เสียงสระในภาษาไทย (Tingsabadh, K. & Amberson, A.s., 1993. P 24-27)

ภาพที่ 2 ภาพแสดงการระบุค่าความถี่ฟอร์แมนซ์ที่ 1 (F1) และ 2 (F2) ของเสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษ (ปรับจาก Roach, 1991)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยที่กล่าวถึงการออกเสียงสระโดยผู้พูดภาษาไทยพบว่า 2 งานวิจัยคือ งานวิจัยของ Suntornsawet (2019) ได้ศึกษาลักษณะทางเสียงที่เป็นปัญหาของการออกเสียงภาษาอังกฤษสำเนียงต่างประเทศที่เป็นปัญหาต่อความเข้าใจตามหลักการออกเสียง EIL ของไทย พบว่ามีลักษณะที่เป็นปัญหาในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทย 3 ประเด็น คือ 1) กระบวนการออกเสียงเป็นสระเดี่ยว เนื่องจากคนไทยไม่มีเสียงเคลื่อน (glide) เมื่อเกิดเสียงควบกล้ำกับเสียงเคลื่อน (glide) คนไทยมักจะไม่นำออกเสียงสระที่สองและออกเสียงเป็นเสียงสระปกติ ส่งผลให้เกิดความล้มเหลวในการศึกษาปัจจุบัน ที่ปัญหาถูกเน้นในตำแหน่งของสระประสมที่อยู่ตรงกลาง เช่น /ie/ ซึ่งอาจออกเสียงเป็นสองพยางค์แยกกันหรือออกเสียงในลักษณะที่ส่วนที่สองมีความโดดเด่นน้อยกว่าส่วนแรก การทำให้เข้าใจง่ายของสระประสมพบได้ทั่วไปในภาษาอังกฤษแบบเอเชียตะวันออก 2) การขาดการลดความเป็นเสียงสระ ความแตกต่างในเรื่องระยะเวลาการออกเสียงส่งผลให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการออกเสียงสระ จังหวะเวลาของเสียงพยางค์ของภาษาไทยต้องใช้น้ำหนักที่เท่ากันทุกพยางค์ การเปลี่ยนไปในเรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษซึ่งมีการออกเสียงสระแบบไม่เน้นนั้น โดยธรรมชาติในการพูดอาจส่งผลให้เกิดอุปสรรคต่อความชัดเจนของผู้พูด โดยทั่วไปสระเสียงเบาในภาษาอังกฤษไม่ได้ออกเสียงเบาเท่าที่เป็นเมื่อเทียบกับเสียงสระภาษาอังกฤษที่ออกโดยคนไทย และ 3) การเน้นเสียงสระ พบว่าคนไทยมักจะให้ความสำคัญของตำแหน่งของการออกเสียงสระที่ถูกต้องในภาษาอังกฤษ ซึ่ง

คุณลักษณะนี้เกิดขึ้นสม่าเสมอจากข้อมูลและนำไปสู่ความผิดพลาดในเรื่องความเข้าใจระบบเสียงได้ และงานวิจัยของ Tanthanis (2012) ศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยใช้เครื่องมือ ในการวิจัยคือแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสอบถามกลวิธีการเรียนการออกเสียง ภาษาอังกฤษ และแบบประเมินการออกเสียงพยางค์และสระภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษใน ตำแหน่งพยางค์ท้ายมากกว่าตำแหน่งพยางค์ต้น โดยมีปัญหาการออกเสียงกักเสียดแทรกมากที่สุด และการออกเสียงสระเดี่ยวมากกว่าสระประสม

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อต้องการทราบถึงภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ ผู้บอกภาษาที่มีภาษาแม่ คือภาษาไทยมาตรฐาน และพูดหรือเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ จำนวน 20 คน แบ่งตามระดับการศึกษา เป็นระดับมัธยมศึกษา 10 คน และระดับปริญญาตรี 10 คน โดยมีปัจจัยทางด้านสังคม คือ การศึกษาและเพศของผู้บอกภาษา ดังนี้ 1) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพศชาย 5 คน และเพศหญิง 5 คน และ 2) ระดับปริญญาตรี เพศชาย 5 คน และเพศหญิง 5 คน ใช้วิธีคัดเลือกแบบการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยวิธีการประชาสัมพันธ์ขอความอนุเคราะห์ในการสมัครเข้าร่วมเป็นอาสาสมัครในการศึกษาวิจัยนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถามรายการคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับศึกษาหน่วยเสียงสระ จำนวน 20 คำ คือ sit, head, rat, dog, son, woman, put, bee, car, saw, do, girl, make, toe, dry, sound, where, boy, deer และ tour เพื่อใช้ศึกษาเสียงสระ /i/ /e/ /æ/ /b/ /l/ /ə/ /u/ /i:/ /ɑ:/ /ɔ:/ /u:/ /ɜ:/ /eɪ/ /əʊ/ /aɪ/ /aʊ/ /eə/ /ɔɪ/ /iə/ /uə/ โดยการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาและให้ออกเสียงคำศัพท์ดังกล่าว คำละ 3 ครั้ง บันทึกเสียงโดยใช้เครื่องบันทึกเสียงยี่ห้อ Sony จำนวนคำเดียวกับที่บันทึกมีจำนวนทั้งสิ้น 1,200 คำ (20 คน x 20 คำ x 3 ครั้ง) พร้อมทั้งจดบันทึกข้อมูลด้วยสัทอักษร (IPA) วิเคราะห์เสียงสระที่ได้โดยใช้การฟังและวิเคราะห์ค่าทางกลศาสตร์ของเสียงสระด้วยโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง PRAAT เวอร์ชัน 5.4.11 เพื่อทำการวิเคราะห์เสียงสระ ด้วยการหาค่า F1 และค่า F2 เมื่อได้ค่าความถี่ฟอร์แมนในแต่ละคำของผู้บอกภาษาครบทุกคนแล้ว จึงหาค่าความถี่ฟอร์แมนเฉลี่ยในแต่ละคำของผู้บอกภาษาในแต่ละกลุ่มด้วยโปรแกรม Microsoft Excel 2010 และจึงนำค่าความถี่ฟอร์แมนที่เฉลี่ยมาลงค่าในกราฟเพื่อแสดงตำแหน่งของเสียงสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทยแต่ละกลุ่ม สรุปผลและอภิปรายผลภาวะแทรกซ้อนของเสียงสระภาษาอังกฤษสำเนียงไทย

ผลการวิจัย

1. การศึกษาลักษณะของเสียงสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทย

พบว่า ผู้บอกภาษามีการออกเสียงสระในภาษาอังกฤษ แบ่งตามกลุ่มผู้บอกภาษา 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เสียงสระในภาษาอังกฤษสำเนียงไทยโดยผู้บอกภาษาระดับปริญญาตรีเพศชาย (ET-BM) กลุ่มที่ 2 เสียงสระในภาษาอังกฤษสำเนียงไทยโดยผู้บอกภาษาระดับปริญญาตรีเพศหญิง (ET-BF) กลุ่มที่ 3 เสียงสระในภาษาอังกฤษสำเนียงไทยโดยผู้บอกภาษาระดับมัธยม ศึกษาตอนปลายเพศชาย (ET-MM) และกลุ่มที่ 4 เสียงสระในภาษาอังกฤษสำเนียงไทยโดยผู้บอกภาษาระดับมัธยม ศึกษาตอนปลายเพศหญิง (ET-MF) พบว่า

1.1 เสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษสำเนียงไทย จำนวน 12 เสียง ได้แก่ / i:, ɪ, e, æ, ɒ, ɔ:, ɑ:, ʊ, u:, ʌ, ɜ:, ə / พบว่าตำแหน่งการเกิดเสียงสระของผู้บอกภาษาทั้ง 4 กลุ่ม ผู้บอกภาษาสามารถออกเสียงสระเดี่ยวใน

ภาษาอังกฤษได้ทุกเสียง ซึ่งแต่ละกลุ่มนั้นมีความแตกต่างในเรื่องของตำแหน่งการเกิดซึ่งเกิดจากค่าความถี่ พอร์เมนต์ที่ 1 (F1) และค่าความถี่พอร์เมนต์ที่ 2 (F2) แตกต่างกัน ดังแสดงในภาพที่ 3 โดยมีรายละเอียดดังนี้

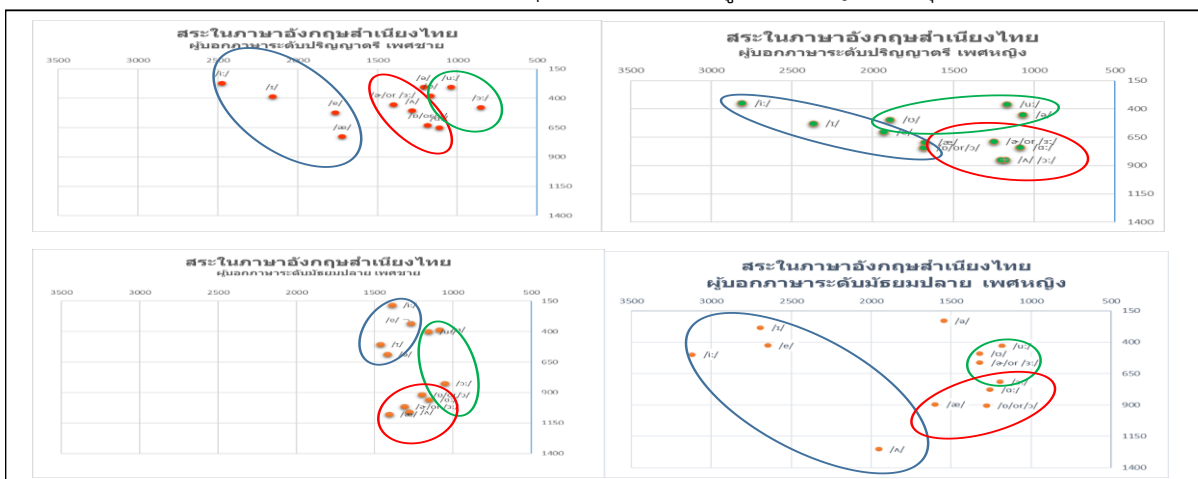
1) เสียงสระ /i:/ /I/ /e/ และ /æ/ ในภาษาอังกฤษสำเนียงไทย พบว่าผู้บอกภาษาสามารถออกเสียงสระดังกล่าวได้ แต่เมื่อศึกษาจากระดับความสูง-ต่ำของลิ้นโดยเอาภาษาอังกฤษมาตรฐานเป็นเกณฑ์ คือ /i:/ /I/ /e/ และ /æ/ นั้น พบว่าผู้บอกภาษากลุ่มที่ 3 ET-MM ออกเสียงสระ /e/ สูงกว่าสระ /I/ และกลุ่มที่ 4 ET-MF ออกเสียงสระ /I/ สูงกว่าเสียงสระ /i:/ ดังนี้ /i:/ /e/ /I/ /æ/ และ /I/ /i:/ /e/ /æ/ ตามลำดับ

2) เสียงสระ /u:/ /ʊ/ และ /ɔ:/ ในภาษาอังกฤษสำเนียงไทย สามารถออกเสียงสระดังกล่าวได้ แต่เมื่อศึกษาจากระดับความสูง-ต่ำของลิ้นโดยเอาภาษาอังกฤษมาตรฐานเป็นเกณฑ์ คือ /u:/ /ʊ/ และ /ɔ:/ พบว่า ผู้บอกภาษากลุ่มที่ 3 ET-MM ออกเสียงสระ /ʊ/ สูงกว่า /u:/

3) เสียงสระ /ɒ/ /ɑ:/ และ /ʌ/ ในภาษาอังกฤษสำเนียงไทย พบว่าผู้บอกภาษาทุกกลุ่มยกเว้นกลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มที่ 2 ET-BF กลุ่มที่ 3 ET-MM และกลุ่มที่ 4 ET-MF ออกเสียงสระ /ʌ/ ในตำแหน่งที่ต่ำกว่าเสียงสระ /ɒ/ และ /ɑ:/ ซึ่งเป็นพื้นที่ของตำแหน่งเสียง /a/ ในภาษาไทย

4) เสียงสระ /ə/ และ /ɜ:/ พบว่าผู้บอกภาษาทุกกลุ่ม ออกเสียงสระ /ə/ ในตำแหน่งที่สูงกว่าเสียงสระ /ɜ:/ ซึ่งสำหรับเสียงสระ /ə/ นั้นในภาษาอังกฤษจะเป็นเสียงที่เกิดขึ้นในตำแหน่งพยางค์ที่ไม่เน้น (Unstress syllable) ซึ่งตำแหน่งของเสียงที่พบควรจะอยู่ในตำแหน่งที่ต่ำหรือใกล้เคียงกันกับเสียงสระ /ɜ:/

ภาพที่ 3 ภาพเปรียบเทียบเสียงสระในภาษาอังกฤษสำเนียงไทยโดยผู้บอกภาษาทั้ง 4 กลุ่ม

1.2 เสียงสระประสม 2 เสียง (diphthongs) ในภาษาอังกฤษสำเนียงไทย จำนวน 8 เสียง /aɪ/ /eɪ/ /aʊ/ /əʊ/ /eə/ /ɔɪ/ /ɪə/ และ /ʊə/ นั้น พบว่า เสียงสระประสมทั้ง 8 เสียงนั้น ผู้บอกภาษาทุกกลุ่มสามารถออกเสียงได้ตามการออกเสียงภาษาอังกฤษ (ภาพที่ 4) ยกเว้น

1) ผู้บอกภาษากลุ่มที่ 1 ET-BM ออกเสียงสระประสม /aɪ/ ในลักษณะการออกเสียงสระเดี่ยว ไม่มีการเคลื่อนลิ้นไปหาสระประสมในตำแหน่งที่ 2 คือ เสียง /aɪ/ เริ่มต้นเสียงสระด้วยค่า F1 = 568.84 และเคลื่อนที่ไปยังเสียงสระถัดไปที่ระดับ F1 = 491.48 ซึ่งแทบจะไม่มี การเคลื่อนที่ของลิ้น แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษากลุ่มที่ 1 ออกเสียงสระ /a/ แทน /aɪ/

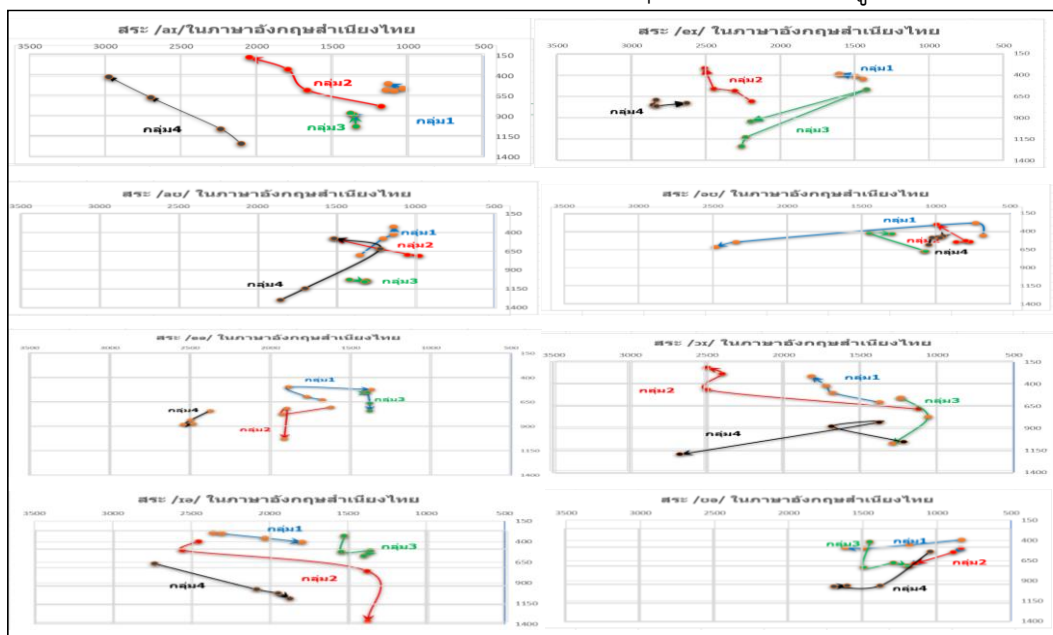
2) ผู้บอกภาษากลุ่มที่ 2 ET-BF ออกเสียงสระ /ɪə/ เริ่มต้นออกเสียง [ɪ] ด้วยค่า F1 = 298.82 และเคลื่อนไปยังเสียง [ə] ที่ค่า F1 = 1372.96 แทนที่เสียงสระเดี่ยว /ə/ ที่ผู้บอกภาษากลุ่มนี้ออกเสียงไว้มีค่า F1 = 426.45 และเสียงสระ /eɪ/ และ /eə/ พบว่าค่าเริ่มต้นของ F1 เสียง [e] ควรอยู่ที่ระดับประมาณ 426.45

แต่ผู้บอกภาษาเริ่มที่ค่า $F1 = 705.52$ และ 699.45 ตามลำดับ ซึ่งเป็นบริเวณพื้นที่เสียงสระต่ำ แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาออกเสียงเริ่มต้นจาก [e] เป็น [a] ในภาษาไทย แล้วจึงค่อยเคลื่อนไปยังสระ [ɪ] และ [ə] ตามลำดับ

3) ผู้บอกภาษากลุ่มที่ 3 ET-MM ออกเสียงสระ /aɪ/ และ /eɪ/ โดยเริ่มต้นเสียงสระที่ค่า $F1 = 1041.08$ และ 1240.50 เคลื่อนไปยังเสียงสระที่ $F1 = 875.01$ และ 946.02 ตามลำดับ ซึ่งเป็นบริเวณของเสียงสระ /ɒ, ɑ:, ʌ/ จึงแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษากลุ่มนี้ถึงแม้จะออกเสียง /aɪ/ และ /eɪ/ โดยมีการคลื่อนลิ้นบ้าง แต่ยังไม่พ้นบริเวณพื้นที่ของเสียงสระต่ำ แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาออกเสียง /a/ แทน /aɪ/ และ /eɪ/ นอกจากนี้ผู้บอกภาษากลุ่มที่ 3 ยังออกเสียงสระ /au/ เริ่มต้นที่เสียงสระ [a] ที่ระดับ $F1 = 1029.45$ เคลื่อนไปยัง $F1 = 1061.43$ แสดงว่าไม่มีเคลื่อนที่ของลิ้น แสดงให้เห็นว่า ผู้บอกภาษาออกเสียง /a/ แทน /au/

4) ผู้บอกภาษากลุ่มที่ 4 ET-MM ออกเสียง /ɪə/ ที่เสียง [ɪ] ด้วยค่า $F1 = 597.10$ และเคลื่อนไปยังเสียง [ə] ที่ค่า $F1 = 1077.96$ แทนที่ตำแหน่งสระเดี่ยว /ə/ ที่ผู้บอกภาษากลุ่มนี้ออกไว้ที่ค่า $F1 = 331.79$ ค่า $F2 = 1268.45$ นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มนี้ ออกเสียง /eɪ/ /ɪɪ/ และ /eə/ โดยเริ่มเสียง [e] และ [ɪ] ด้วย $F1 = 687.11$ 1073.23 และ 839.04 เคลื่อนไปยังเสียงสระที่ $F1 = 723.60$ 1214.28 และ 875.05 แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาแทบไม่ได้คลื่อนลิ้น และออกเสียง /e/ แทน /eɪ/ และ /eə/ และเสียง [ɪɪ/ แทน /ɪɪ/

ภาพที่ 4 ภาพเปรียบเทียบเสียงสระประสมในภาษาอังกฤษสำเนียงไทย โดยผู้บอกภาษาทั้ง 4 กลุ่ม

2. การเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทย ด้วยค่าความถี่ฟอร์เมนเฉลี่ยของผู้บอกภาษาทั้ง 4 กลุ่ม กับงานของ Deterding (1997) ที่ศึกษาค่าความถี่ฟอร์เมนเฉลี่ยของภาษาอังกฤษมาตรฐาน Standard Southern British English (SSBE) เฉพาะส่วนของสระเดี่ยว 11 หน่วยเสียง คือ /i:, ɪ, e, æ, ɒ, ɔ:, ɑ:, ʊ, u:, ʌ, ɜ:/ พบว่าเสียง /i:, ɪ, e, æ/ ค่า $F1$ บ่งชี้ความสูงต่ำของลิ้น กลุ่มที่ 1 ET-BM และ 2 ET-BF มีค่า $F1$ เรียงลำดับจากน้อยไปมากเช่นเดียวกันกับ SSBE ในขณะที่กลุ่มที่ 3 ET-MM และ 4 ET-MF มีค่า $F1$ ของเสียงสระ /e/ = 603.42 และ 331.79 สูงกว่าค่า $F1$ ของ /ɪ/ คือ 526.23 และ 504.08 ตามลำดับ และสระ /ʌ, ɑ:, ɒ, ɜ:/ เฉพาะกลุ่มที่ 1 ET-BM ออกเสียง /ʌ/ อยู่ในตำแหน่งสูงกว่า /ɑ:/ ซึ่งสอดคล้องกับภาพที่ 2 ในขณะที่ตำแหน่งเสียง /ʌ/ และ /ɑ:/ ของ SSBE มีระดับความสูงของลิ้นใกล้เคียงกัน คือ เพศชาย 644 กับ 646 และเพศหญิง 914 กับ 910 ตามลำดับ แต่กลุ่มที่ 2 ET-BF กลุ่มที่ 3 ET-MM และกลุ่มที่ 4 ET-

MF มีการออกเสียง /ʌ/ ในตำแหน่งต่ำกว่า /ɑ:/ ดังที่กลุ่มที่ 3 ค่า F1 = 848.31 กับ 737.87 และกลุ่มที่ 4 และ 2 ค่า F1 = 1060.02 กับ 957.52 และ 1252.30 กับ 778.4 ตามลำดับ (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบค่าความถี่ฟอร์เมนแลนซ์ที่ 1 และ 2 ของสระเดี่ยวของผู้บอกภาษากับภาษาอังกฤษมาตรฐาน Standard Southern British English (อ้างอิง Deterding, 1997)

เสียงสระเดี่ยว ในภาษา อังกฤษ	SSBE Deterding (1997) Male		กลุ่มที่ 1 ET-BM		กลุ่มที่ 3 ET-MM		SSBE Deterding (1997) Female		กลุ่มที่ 4 ET-MF		กลุ่มที่ 2 ET-BF	
	F1/Hz	F2/Hz	F1/Hz	F2/Hz	F1/Hz	F2/Hz	F1/Hz	F2/Hz	F1/Hz	F2/Hz	F1/Hz	F2/Hz
i:	280	2249	269.55	2473.60	346.96	2812.35	303	2654	182.69	1388.86	499.99	3120.25
ɪ	367	1757	383.43	2157.84	526.23	2369.38	384	2174	504.08	1463.36	284.63	2692.53
e	494	1650	520.37	1763.79	603.42	1933.01	719	2063	331.79	1268.45	426.45	2646.95
æ	690	1550	725.59	1721.03	692.83	1678.74	1018	1799	1077.63	1408.45	894.78	1598.80
ʌ	644	1259	504.00	1284.48	848.32	1180.50	914	1459	1060.02	1281.08	1252.30	1950.09
ɑ:	646	1155	650.59	1115.35	737.87	1091.23	910	1316	957.52	1155.70	778.4	1255.96
ɒ	558	1047	627.48	1187.44	740.64	1687.74	751	1215	918.36	1199.47	904.27	1277.75
ɔ:	478	1436	452.45	1402.24	685.72	1253.13	606	1695	1015.27	1309.36	563.41	1322.93
ɔ̃:	415	828	475.49	855.42	849.82	1209.08	389	888	824.22	1052.15	715.78	1193.47
ʊ	379	1173	377.36	1168.68	494.22	1895.27	410	1340	384.82	1087.07	490.88	1321.40
u:	316	1191	304.51	1041.25	357.86	1171.13	328	1437	399.93	1159.39	428.48	1182.60

3. การศึกษาภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษ พบว่าสาเหตุของภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 4 ประเด็น คือ

3.1 การออกเสียงโดยใช้ลักษณะเกร็งเสียงในภาษาไทย (Highlighting tense vowels) เกิดจากลักษณะของเสียงภาษาไทยเป็นเสียงสระเกร็งและแบ่งเป็นสระเสียงสั้น-ยาว ซึ่งแตกต่างจากลักษณะเสียงภาษาอังกฤษที่แบ่งเป็นเสียงสระเกร็งเสียงจะยาว และสระคลายเสียงจะสั้น แต่เมื่อผู้บอกภาษาเอาลักษณะการออกเสียงที่มีการเกร็งเสียงในภาษาไทยมาใช้ จึงพบว่า มีการออกเสียงสระ /ɪ/ สูงกว่าเสียงสระ /i:/ พบในกลุ่มที่ 4 ET-MF และการออกเสียงสระ /ʊ/ สูงกว่า /u:/ พบในกลุ่มที่ 3 ET-MM

3.2 การขาดการลดความเป็นเสียงสระ (Lack of reduced vowels) พบจากการออกเสียงสระ /ə/ ซึ่งมีลักษณะเสียงสระในภาษาไทยเป็นเสียงเกร็ง แต่สำหรับภาษาอังกฤษแล้วเสียงสระ /ə/ นั้นเป็นเสียงที่เกิดขึ้นในตำแหน่งพยางค์ที่ไม่เน้น (Unstress syllable) ทำให้เสียงที่ออกจะเป็นเสียงคลายหรือเบา ซึ่งตำแหน่งของเสียงที่พบควรจะต้องอยู่ในตำแหน่งที่ต่ำหรือใกล้เคียงกันกับเสียงสระ /ɜ:/ แต่จากการศึกษานี้พบว่าผู้บอกภาษา ทุกกลุ่มออกเสียงสระ /ə/ ในตำแหน่งที่สูงกว่าเสียงสระ /ɜ:/ จึงแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาชาวไทยได้ใช้ลักษณะของเสียงสระ /ə/ ในภาษาไทยมาใช้ซึ่งเป็นลักษณะของเสียงที่ในภาษาอังกฤษจะต้องลดความเป็นเสียงสระ แต่สำหรับภาษาไทยไม่มีการลดลักษณะเสียงดังกล่าว

3.3 การออกเสียงสระเดี่ยวแทนเสียงสระประสม ทำให้เหลือเพียงแค่ออกเสียงสระเดี่ยวแทน (Monophthongization) ซึ่งภาวะแทรกซ้อนที่เกิดขึ้นนี้จะเกิดขึ้นกับการออกเสียงสระประสมเท่านั้น โดยพบว่าการออกเสียง /a/ แทน /ai/ พบในกลุ่มที่ 1 ET-BM และกลุ่มที่ 3 ET-MM การออกเสียง /a/ แทน /ei/ และ /au/ พบ ในกลุ่มที่ 3 ET-MM การออกเสียง /e/ แทน /ei/ และ /eo/ และการออกเสียง /ɪ/ แทน /ɪ/ ที่พบในกลุ่มที่ 4 ET-MF

3.4 การเลือกออกเสียงสระที่มีความคล้ายคลึงในภาษาแม่มาแทนที่ (The perceived similar vowel sounds in First Language in place of the Second language) วิธีการนี้เป็นการที่ผู้บอกภาษาจะเลือกใช้เสียงสระที่ตนรับรู้จากกระบวนการการได้ยินเสียงภาษาแม่ และจะออกเสียงที่ใกล้เคียงหรือคล้ายคลึงที่สุดของภาษาแม่มาแทนที่ในภาษาที่สอง ซึ่งจากการศึกษานี้พบว่าการออกเสียงสระ /a/ แทนเสียง /ʌ/ พบในกลุ่มที่ 2 ET-BF กลุ่มที่ 3 ET-MM และกลุ่มที่ 4 ET-MF การออกเสียงสระ /ia/ แทนเสียงสระ /iə/

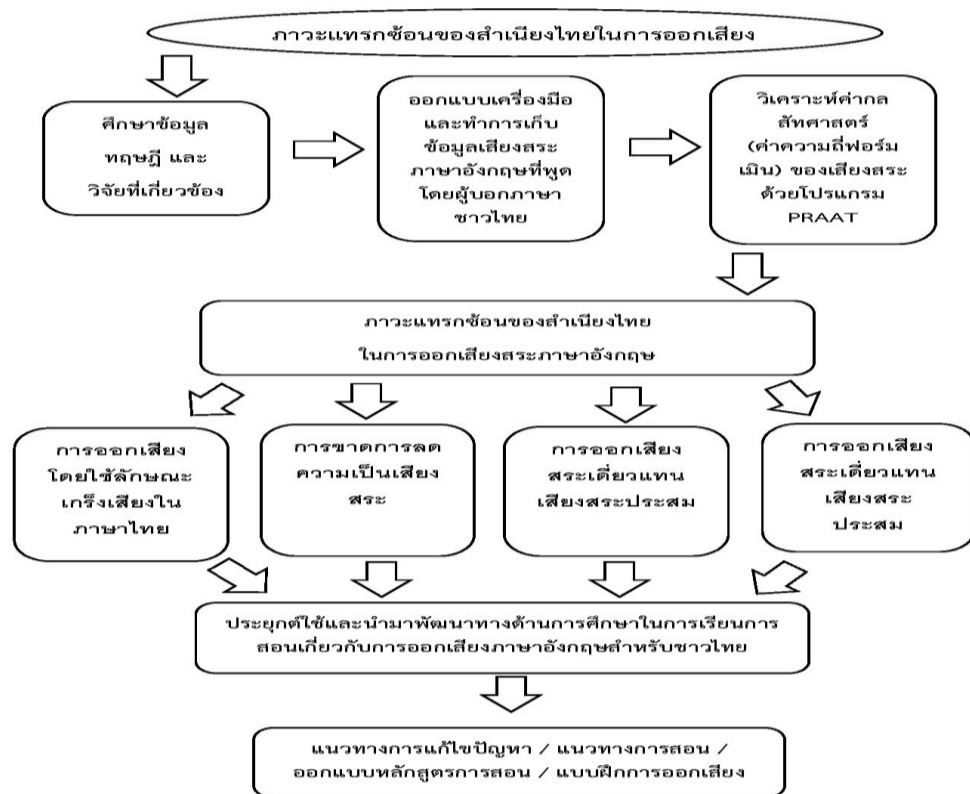
อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษนั้น พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 4 กลุ่ม ออกเสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษได้ทุกเสียง ยกเว้นกลุ่มที่ 4 ET-MF ออกเสียงสระ /ɪ/ สูงกว่า /i:/ และผู้บอกภาษาทุกกลุ่มออกเสียงสระ /ə/ สูงกว่า /ɜ:/ และการออกเสียงสลับตำแหน่งกันระหว่าง /ʊ/ และ /u:/ ของกลุ่มที่ 3 ET-MM นอกจากนี้แล้วงานวิจัยนี้ยังพบว่าการออกเสียงสระประสม /ai/ /ei/ /au/ /eo/ และ /ɪ/ กลุ่มที่ 1 ET-BM และกลุ่มที่ 3 ET-MM ออกเสียงสระประสมในลักษณะเดียวกันกับการออกเสียงสระเดี่ยว คือไม่มี การเคลื่อนลิ้น (glide) โดยออกเสียง /a/ แทนเสียง /ai/ และ /ei/ พบในผู้บอกภาษาเพศชายทั้งระดับปริญญาตรีและมัธยมศึกษา และการออกเสียง /e/ แทนเสียง /ei/ และ /eo/ พบในผู้บอกภาษาเพศหญิงระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในการออกเสียงภาษาอังกฤษ สามารถสรุปภาวะแทรกซ้อนที่พบได้เป็น 4 ประเด็นหลัก คือ 1) ภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่เกิดจากลักษณะ เสียงสระเกร็งทุกเสียงของเสียงสระภาษาไทย ซึ่งจะเกิดขึ้นการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่เป็นเสียงสระไม่เกร็ง (Highlighting tense vowels) เช่นการออกเสียงสระ /ɪ/ พบว่ามีตำแหน่งการออกเสียงสูงกว่า /i:/ เสียงสระ /ə/ ออกเสียงสูงกว่า /ɜ:/ และ /u/ ออกเสียงสูงกว่า /u:/ 2) ภาวะแทรกซ้อนที่เกิดจากการขาดหายของการลดความเป็นเสียงสระในพยางค์ที่ไม่เน้น ซึ่งจะพบในพยางค์ที่ไม่เน้นในภาษาอังกฤษนั้นคือเสียงสระ /ə/ (schwa) ซึ่งเมื่อเทียบกับเสียงสระเออในภาษาไทย มีความแตกต่างกันที่เสียงสระเออในภาษานั้นเป็นเสียงสระเดี่ยวที่มีลักษณะเป็นเสียงเกร็งเนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่เน้นเสียงทุกพยางค์ ทำให้ผู้บอกภาษาจึงได้ใช้ลักษณะของเสียงสระเออในภาษาไทยมาใช้แทนที่เสียงสระ /ə/ (schwa) ในภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ผู้บอกภาษาทุกกลุ่มออกเสียงดังกล่าวด้วยเสียงที่เน้นและเกร็ง ซึ่งทำให้ค่าความถี่ฟอร์แมนแสดงให้เห็นตำแหน่งของการเกิดเสียงสระ /ə/ อยู่สูงกว่า /ɜ:/ ซึ่งผลการศึกษาที่พบนี้ตรงกับผลการศึกษาของ Suntornsawet (2019) ที่กล่าวถึงลักษณะของเสียงที่แตกต่างกันของภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ คือ Lack of reduced vowels โดย Suntornsawet (2019) กล่าวว่าเสียงสระในภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยางค์ที่ไม่เน้นจะมีการลดเสียงเป็นเสียงschwa (Weak form) แต่สำหรับผู้พูดภาษาไทยจะไม่ลดเสียงหรือลดรูป ทุกเสียงสระที่ออกนั้นจะมีน้ำหนักในการออกเสียงเท่ากันทุกเสียง 3) ภาวะแทรกซ้อนที่เกิดจากการลดการเคลื่อนลิ้นในการออกเสียงสระประสมและออกเป็นสระเดี่ยวแทน (Monophthongization) เช่นที่พบในการออกเสียงสระประสม /ai/ /ei/ /au/ /eo/ และ /ɪ/ ของผู้บอกภาษาในกลุ่มที่ 1 ET-BM กลุ่มที่ 2 ET-BF และกลุ่มที่ 3 ET-MM เนื่องจากลักษณะเด่นของเสียงสระในภาษาไทยเป็นเสียงสระที่ออกเสียงโดยไม่มีการเคลื่อนลิ้น ประกอบกับภาษาไทยมีเสียงสระประสมเพียง 3 เสียง คือ /ia, ua (ia), ua/ ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับเสียงที่เป็นปัญหาคือ /ai/ /ei/ /au/ /eo/ และ /ɪ/ นั้นเป็นเสียงที่ไม่

พบในสระประสมในภาษาไทยทำให้ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จึงใช้ลักษณะของเสียงสระเดี่ยว /a/ /e/ และ /ɔ/ แทน ซึ่งผลการศึกษาในเรื่องนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Suntornsawet (2019) เรื่องการเปลี่ยนแปลงเสียงให้เป็นสระเดี่ยวว่าสระในภาษาอังกฤษเป็นสระร่อน (glides) ซึ่งแตกต่างจากสระในภาษาไทยซึ่งเป็นสระไม่เลื่อน (No glides) จึงทำให้เมื่อผู้บอกภาษาคนไทยออกเสียงสระในภาษาอังกฤษมีแนวโน้มที่จะละการเลื่อนเสียงหรือเคลื่อนลิ้นไปหาสระประสมและออกเสียงเป็นสระเดี่ยวแทน และ 4) การเลือกออกเสียงสระที่มีความคล้ายคลึงในภาษาแม่มาแทนที่ (The perceived similar vowel sounds in First Language in place of the Second language) จากการออกเสียง /a/ ในภาษาไทยแทนเสียง /ʌ/ และการออกเสียงสระ /ɪə/ ในภาษาไทยแทนเสียงสระ /ɪə/ ดังนั้นกล่าวได้ว่าในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทยจะมีการนำลักษณะที่เป็นอิทธิพลจากภาษาแม่ นั่นคือภาษาไทย มาใช้หรือแทนที่ในภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกันกับผลงานวิจัยของ Tanthanis (2012) ที่กล่าวว่า “ข้อผิดพลาดในการออกเสียงเกิดจากเสียงเหล่านั้นไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย ดังนั้นจึงใช้เสียงภาษาไทยถือเป็นอิทธิพลจากการแทรกแซงของภาษาแม่และเป็นกระบวนการทำให้การออกเสียงง่ายขึ้น” สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Alqazweeni (1990) ที่พบว่าปัญหาในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษเกิดจากอิทธิพลของการแทรกแซงจากภาษาแม่ นอกจากนี้ทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่าง (contrastive analysis) กล่าวไว้ว่าในการเรียนภาษาที่สองนั้น ถ้าภาษาที่เรียนมีความแตกต่างจากภาษาแม่ ผู้เรียนจะประสบปัญหาในการเรียนเป็นอย่างมากและจะนำความเคยชินในระบบเสียงของภาษาแม่ไปใช้ในภาษาเป้าหมาย (target language) ซึ่งในที่นี้ก็คือภาษาอังกฤษ (Lado, 1958; James, 1980 & 1998) และภาษาแม่ที่นำมาใช้แทนในระบบเสียงภาษาอังกฤษก็คือภาษาไทยนั่นเอง

สรุปองค์ความรู้

ภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษเป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาที่สำคัญในการสื่อสาร ดังนั้นการออกเสียงที่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์หรือคล้ายคลึงกับการออกเสียงของเจ้าของภาษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาภาวะแทรกซ้อนของสำเนียงไทยในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษ โดยการใช้การเปรียบเทียบกลศาสตร์เพื่อแสดงให้เห็นภาพปัญหาของการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นจริง สืบเนื่องจากงานวิจัยก่อนหน้านี้จะเป็นการวิเคราะห์ปัญหาจากการฟังและการเปรียบเทียบเสียงปฏิภาคเพื่อหาเสียงที่น่าจะเป็นปัญหาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ ซึ่งแตกต่างจากการวิจัยนี้ที่ใช้วิธีการกลศาสตร์ ที่แสดงให้เห็นถึงตำแหน่งและลักษณะการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทยทั้งเสียงสระเดี่ยวและสระประสม ซึ่งครอบคลุมลักษณะภาวะแทรกซ้อนทั้ง 4 ประเภท คือ 1) การออกเสียงโดยใช้ลักษณะเกร็งเสียงในภาษาไทย 2) การขาดการลดความเป็นเสียงสระ 3) การออกเสียงสระเดี่ยวแทนเสียงสระประสม และ 4) การเลือกออกเสียงสระที่มีความคล้ายคลึงในภาษาแม่มาแทนที่ โดยเมื่อผู้สอนและผู้บอกภาษาทราบปัญหาของเสียงสระภาษาอังกฤษที่ออกเสียงโดยคนไทย ก็จะสามารถหาแนวทางแก้ไขรวมถึงแนวทางการสอนเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงดังกล่าวให้สามารถออกเสียงได้เหมือนหรือคล้ายคลึงเจ้าของภาษา ดังภาพที่ 5

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. สามารถนำองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้และนำมาพัฒนาทางด้านการศึกษาในการเรียนการสอนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับชาวไทย
2. สามารถนำผลการศึกษาจากงานวิจัยนี้เป็นเสมือนความรู้พื้นฐานสำหรับนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาการออกเสียงสระภาษาอังกฤษที่ออกเสียงไม่ชัดอันเกิดจากภาวะแทรกซ้อนของภาษาแม่ของคนไทย วิธีการสอน หรือออกแบบหลักสูตรเพื่อฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือใกล้เคียงเจ้าของภาษา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาภาวะแทรกซ้อนของการเน้นเสียงในคำและพยางค์ภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทย
2. ควรมีการศึกษากลิ่นเสียงที่ประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษจากภาวะแทรกซ้อนของเสียงสำเนียงไทยในภาษาอังกฤษ

กิตติกรรมประกาศ

คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้บริหารและมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ให้การสนับสนุนในการทำวิจัย โดยบทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง “ภาวะแทรกซ้อนของเสียงและสำเนียงไทยในการออกเสียงภาษาอังกฤษ” ได้รับเงินทุนสนับสนุนการวิจัยจากงบประมาณรายได้จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

References

- Alqazweeni, Ali. (1990). *Pronunciation difficulties as experienced by Kuwaiti students learning English as a Foreign Language*. Ph.D. Dissertations, The Florida State University.
- Babkina, V. (2018). *Phonological Interference of Mother Tongue over the English Language Consonant Sounds Pronunciation: A Case of Peruvian Learners of English*. Universidad de Piura. Facultad de Ciencias de la Educación. Piura, Perú.
- Binturki, T.A. (2008). *Analysis of Pronunciation Errors of Saudi ESL Learners*. Master of Arts Degree. Southern Illinois University Carondale.
- Charttrakul, K. (2008). A Study of Native English Usage of Small and Medium Enterprises. *Journal of Multidisciplinary in Social Sciences*, 4(2):1-18.
- Cenoz, J. (2001). The effect of language distance, L2 status, and age on cross-linguistic influence in third language acquisition. In J. Cenoz, B. Hufeison, & U. Jessner (Eds.), *Cross-Linguistic Influence in Third Language Acquisition* (pp. 8-20).
- Dolati, I., and Mikaili, P. (2011). Opinion related to the main reasons on Iranian students difficulties in spoken English proficiency. *Australian Journal of Basic and Applied Science*. Retrieved from <http://www.ajbasweb.com>
- Flege, J. E. (1995). Second language speech learning theory, findings, and problems, In W. Strange (Ed.), *Speech Perception and Linguistic Experience: Issue in Cross-Language Research* (pp.233-277). Timonium, MD: York Press.
- Hewings, M. (2004). *Pronunciation Practice Activities*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hunter, G & Yarkiner, Z. (2014). Formant Frequencies of British English Vowels Produced by Native Cypriot Turkish. *Proceedings of the Institute of Acoustics*, 36 Pt.3 2014
- James, C. (1980). *Contrastive Analysis*. London: Longman.
- James, C. (1998). *Errors in Language Learning and Use-Exploring Error Analysis*. New York: Addison Wesley Longman Inc.
- Jitwiriyant, S. (2019). Formant frequency normalization for studying vowel variation in Thai. *Journal of Language and Culture*, 38 (2): 46-65.
- Jotikasthira, P. (1994). *English language Phonology*. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Lambert, W., Hodgson, R., Gardner, R., & Fillenbaum, S. (1960). Evaluational reactions to spoken languages, *Journal of Abnormal Social Psychology*, 60, 44-51.
- Manivannan, G. (2000). *Importance of the English Language*. Retrieved from <http://www.usingenglish.com/teachers/articles/importance-englishlanguage.html>.
- Mejang, A. et.al, (2011). Research to Evaluate the Performance of English Language Teaching and Learning Development Centers in Thailand. *Journal of Education of Naresuan University*, 13(2): 55-72.
- Naksakul, K. (2001). *Thai Phonology*. Bangkok: Chulalongkorn University.

- Nakin, P. & Inpin, B. (2017). English Consonant Pronunciation Problems of EFL Students: A Survey of EFL Students at Mae Fah Luang University. *Proceedings of the Burapha University International Conference 2017*, 3-4 August 2017, Chonburi, Thailand, 185 – 197.
- Noobutra, C. (2019). *Interaction of Markedness and Transfer of /r/ in L1 Thai Learners Acquiring L1 Thai and L2 English*. Thesis of Doctor of Philosophy (Integrated). United Kingdom: Newcastle University.
- Piske, T., Mackay, I.R.A., & Flege, J. E. (2001). Factors affecting degree of foreign accent in an L2: A review. *Journal of Phonetics*, 29, 191-215.
- Plailek, T. (2011). Factors Effecting English Speaking Ability of Second Year English Major Students in the Faculty of Education, Rajabhat Universities in Bangkok Metropolitan Area. *Research and Development Journal*, 3(2011): 52-58.
- Prahartiwi, W. (2017). *The Interference of Thai Students' First Language on Their Production of English consonants*. Thesis of Bachelor Degree in English Language Education. Indonesia: University of Muhammadiyah Malang.
- Roach, P. (1983, 1991) *English phonetics and phonology: A practical course*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Sa-e-dee, S. (2020). *English Pronunciation Problems of Thai Students in Semarang*. Thesis of Bachelor of Education. Indonesia: Walisongo State Islamic University.
- Soontornwipat, S. & Boonchuay, S. (2016). The Pronunciation of Two English Final Consonant Clusters by Huachiew Chalermprakiet University students. *Liberal Arts Review*, 11(22): 1-7.
- Suntornsawet, J. (2019). Problematic Phonological Features of Foreign Accented English Pronunciation as Threats to International Intelligibility: Thai EIL Pronunciation Core. *Journal of English as an International Language*, 14(2): 72-93.
- Tanthanis, T. (2012). A Study of English Pronunciation Problems and English Pronunciation Learning Strategies of Third Year Interdisciplinary Studies Students of Thammasat University. *Language and Linguistics*. 31(1): 81-102.
- Tumtavitikul, A. (1997). Phonetics in the Study of Poetry Literature. *Seminar Documents on the Approach to Literary Criticism*, 21-50. Bangkok: Kasetsart University.
- Wannapok, S. (2004). *A Study English for Business and Technology Students' Attitudes towards the English for Business and Technology Program at the University of the Thai Chamber of Commerce*. Independent Study, Bangkok: University of the Thai Chamber of Commerce.

